Ч. 96. Львів, пятниця дня 30 цьвітня (13. мая) 1904. Річник VIII.

Передплата
на »РУСЛАНА« виносить:
в Австриї:
на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . 5 кор.
на місяць . . . . 1·70 кор.
За границею
на цілий рік . . 16 рублїв або 36 франків
на пів року . . 8 рублїв або 18 франків
Поодиноке число по 10 сот.

РУСЛАН

»Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.« — З Руслановиx псальмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских сьвят о 5½ год. пополудни.
Редакция, адміністрация і експедиция »Руслана« під ч. 1. пл. Домбровского (Хорунщини). Експедиция місцева в Агенциї Соколовского в пасажі Гавсмана.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациї неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по цїнї 20 с. від стрічки, а в »Надісланім« 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Полїтичне фарисейство.

(X) Без найменшого вислїду, майже мовчки розійшли ся посли державної ради, а крайна безплодність є знаменем відроченої ві вторник на неозначений час сесиї. Великі полїтичні сторонництва в державній радї, до яких зачисляють ся нїмецка лївиця (зложена тепер з пяти ґруп: вірнокон ституцийної шляхти, нїмецких людовців, поступовців, християньских социялів і східних Нїмців), молодоческий клюб і польске Коло самі відчувають сумний вислїд сеї сесиї, отже щоби сяк так оправдати ся перед прилюдною опінїєю, пускають в сьвіт заяви. Перший почин до такої заяви дала нїмецка лївиця і в середу оповістила ухвалену згаданими клюбами лївиці на спільнім засїданю заяву. Заява лївиці нагадує сего євангельского фарисея, котрий божив ся, що він не є такий, як митар. Так і нїмецка лївиця запевняє сьвіт про свою миролюбивість, але винна неуступчивість Чехів сему, що до порозуміня а відтак до позитивної роботи не прийшло, позаяк Чехи домагали ся конечно сповненя їх відомих домагань що-до внутрішного урядованя ческою мовою і другого ческого унїверситету.

Нема про те нїякого сумнїву, що залишенє обструкциї а зворот до опозициї були би в найбільший клопіт впровадили і правительство а особливо нїмецку лївицю і такої думки була поважна частина молодоческого клюбу, такої думки є і ческа суспільність, одначе у теперішних керманичів молодоческої полїтики не було відваги виступити з тим прилюдно і сказати се також своїй суспільности. Сего звороту не мали они відваги зробити без якогось видимого успіху, без придбаня згаданих домагань, а позаяк сему опирали ся рішучо Нїмцї, отже обструкция тривала до кінця і лишила ся також без успіху, ба навіть і ческому соймови загородила дорогу до якої небудь позитивної роботи.

Але хоч нїмецка лївиця в своїй заяві намагає ся як сей євангельский фарисей скинути із себе всяку вину, представити себе невинним баранцем, всеж таки із сеї заяви пробиває ся неспокійна совість, що наслїдком сеї неуступчивости лївиці не дано Чехам спромоги видобути ся із немилого для них положеня а тим способом влада § 14-го тепер стає державною конечностю. Лївиця відчуває докори сумлїня, що наслїдком спиненя парляментарної роботи держава понесе великі шкоди економічні і фінансові, коли австро-угорска угода і все, що з нею стоїть в звязи, коли торгові договори правительство буде приневолене перевести дорогою розпорядків, §-ом 14-им. Отже задля того нїмецка лївиця приймає в заяві на себе зовсїм ролю євангельского фарисея і запевняє, що бажає парляментарної полагоди всїх тих справ, хоч се загально всїм відомо, що лївиці як-раз на руку була ческа обструкция. Колиб справдї лївиці так було залежало на парляментарній полагодї угоди, торгових договорів і всїх инших справ, була би найшла дорогу до утвореня парляментарної більшости і парляментарного ухваленя сих справ. Але як-раз та обставина, що лївиця хотїла перед своїми виборцями пописувати ся опозициєю, бояла ся приняти на себе клеймо правительственного сторонництва, хоч користує ся всякою правительственною помочию, показує, що все те запевнюванє лївиці є прямо полїтичним фарисейством.

Заява лївиці зазначує сю небезпечність для конституциї, що уздоровленє полїтичних відносин і парляментаризму може треба буде перевести поза конституциєю і парляментом Але лївиця повинна се тямити, що сї обставини спровадила не ческа обструкция а старша від неї нїмецка, і довела до того, що поважна робота в державній радї була спинена, а за тим вдомашнила ся байдужність до роботи. Широкі верстви народні освоїли ся помалу з тим, що від державної ради нема чого сподївати ся і мимохіть дійшло до фактичного абсолютизму з парляментарною покришкою. Сего докору не зможе з себе скинути анї лївиця, анї инші великі сторонництва полїтичні, котрих задачею було при всїх своїх змаганях удержати парляментаризм, доведений нинї до руїни.

Брідска компанїя.

Броди, 10. мая 1904.

Наші »найсердечнїйші« приятелї вшехполяки і кацапи здаєть ся махнули рукою на всї инчі повіти і сконцентрували цїлу свою роботу на Броди. В недїлю відбуває ся патріотична польска вечерниця, а в понедїлок »собраніє виборцев« і так раз за разом. Дня 8. мая в недїлю відбула ся в Бродах »wieczornica ludowa«, а в понедїлок відбуло ся »собраніє«, на котрім було 30—40 селян, контркандидат Барвіньского о. Θеодат Михайлович Єффинович, Демянчук, Носевич і єще один сьвященик, котрого імени не подаємо, бо жаль нам чоловіка, котрий, здаєть ся, сам не знає, що робить.

Правдоподібно думали господинове Носевич, Демянчук і сам контркандидат, що спроваджені на патріотично-польску манїфестацию селяни зявлять ся на їх собранію, однак завели ся, бо, як згадано, на собранію було ледви 30—40 селян. Розуміє ся, що на собранію ухвалено всякими способами поперти єдиного о. Еффиновича, візвати Барвіньского, щоби зложив мандат до ради державної, а між обаламученими кількома селянами говорено навіть о тім, щоби візвати правительство о скасованє фонетики(!!) і инші небилиці, — як приміром, щоби держава переняла видавництво »русских журналоф« на свій кошт(!!) Розуміє ся, що наслїдком такого собранія був великий »katzenjammer« у аранжерів, котрий відтак о. Еффинович, господинове Демянчук і Ночевич та ще один священик гасили чорною кавою в цукорни. Чудесна картина: при столику в публичнім льокали поважний священик С., старий, над гробом трясучий ся Еффинович — зі звісним Демянчуком і Носевичом. Сумно, гидко і жаль.... Видко, кацапня страх вже упала, коли мусить лучити ся аж з такими людьми, що з карним параґрафом мали до дїла. І справдї, не варто-б і словом споминати о кандидатурі о. Еффиновича, колиб мали єї попирати лише єго приклонники. Однак за ним стоять всї члени брідскої ради повітової, всї Поляки-обшарники, всї вшехполяки, звйонзек ку поперaню польскосьцї в Бродах, і польский комітет з Козловским і Цєньским, — котрі уживають всяких средств, щоби Еффиновича перефорсувати.

Спитає дехто, що за фіґура Еффинович, щоби за ним стілько можних сьвіта сего стояли і яку они мають в тім цїль — бож наші »najserdeczniejsi« нїчого без цїли не роблять.

О. Еффинович заслужив ся тим, що обіцяв дарувати дім на повітову бурсу в Бродах. Русини брідскі, тодї єще смиренний нарід, устроїли в єго честь бенкет, спросили много поважних людий, відсьпівали єму многая лїта, а коли прийшло до підписаня акту нотарияльного, Еффинович грубо заявив: »менї ся не хоче!«. — Пізнїйше показало ся, що він вже перед тим продав дім Обществу Качковского за 12.000 К і відобранє цїни купна поквітував. Хто не вірить, нехай піде подивить ся до актів табулярних, де знаходить ся контракт продажи.

Обществу Качковского не снило ся закладати бурси, та коли народовцї заложили руско-українську бурсу і приняли до неї 10 хлопців, кацапи, щоби не зразити старого, устроїли також щось подібного до бурси, де виховують янчарів, а на самій каменици вписали »Бурса імени атца Еффиновича«. Додати належить, що общество Качковского не має в силу згаданого контракту жадного обовязку удержувати бурсу і може кождої хвилї єї звинути.

На тім починає ся і кінчить ся публична дїяльність о. Θеодата Михайловича Еффиновича. — Поза тим о. Θеодат дуже веселий товариш, любить бенедиктинку і гарні сьпіваночки. При послїдних виборах до ради повітової став вибраний против рускої консолїдацийної лїсти. Отже чоловік — старець, що нїколи житєм народним, анї полїтикою не займав ся, що не є в можности 10 слів виразно вимовити, що не має понятя, що дїє ся в сьвітї, чоловік, що не читав від 50 лїт жадної часописи, анї книжки кромі »Галичанина«, чоловік, котрий про каси Райфайзена, рентові оселї, о бюрах посередництва працї, статут краєвий і закони основні, знає стілько, що який там Японець про Маркова, чоловік, що сам признав, що з него хотять зробити дурня (сьвідками можемо служити) — має бути заступником руского народа в таких тяжких часах!

Нї, справдї, коли ще є якась честь у руского народа в Брідщинї, коли ще той нарід руский під обухом вшехпольским не підупав до остаточности, то не дасть собі накинути такого заступника.

Спитаєте тепер, а щож мають за цїль вшехполяки, що висунули таку фіґуру і чому єго, а не кого иншого? — Понеже жаден Русин не хотїв зрадити народа, понеже нїхто чесний не хотїв кандидувати против кандидата центрального руского комітету, понеже нїхто не важив ся ломати всенародної солїдарности в справі поновного вибору послів-сецесіонїстів, треба було брати се, що само наставляло ся. Не дурно-ж один польский панок висказав ся: »Cóż to moskalofile nie mają lepszego kandydata, jak Efinowicza?« А при тім всїм і сам Еффинович представляє для польскої гакати деякі додатні сторони.

Передовсім має гроші, і зможе пофорсувати грішми, відтак є сьвящеником, отже сьвященики все таки будуть унимати ся і не виступлять так, як належить, против него, дальше все таки то »члонек польскей ради повятовей і пшияцель од зельонеґо століка«, а що найважнійше, єсли удасть ся повалити Барвіньского, от тоді то і радість, що немовто показалисьмо Русинам, що без нас нічого не порадять, коли таке нічо, як Еффинович, потрафило звалити такого потентата, як Барвіньский, — сего не можуть заперечити навіть наші вороги, що між народом Барвіньский має значіне і довіре. Нема села, деби не знайшов ся чоловік, котрий має дещо завдячувати Барвіньскому і єго приклонникам. Посол Барвіньский принимав сотки депутаций в справах публичних і громадских, заступав по можности інтереси народу сільского і і не в одній справі дуже много зробив.

Колиж в послідних двох роках наслідком зможеня національного руху в Брідщині, народовці взяли ся також і до роботи між народом, вшехполяки і кацапня перестрашили ся. Сецесия соймова дала остаточний товчок до давно підготовлюваної злуки кацапів з вшехполяками. — Нині она процвитає на цілім просторі. »Moskalofile то найпочцівши людек, оні не жондайом ніц, не хцом шкул, не хцом університету, не хцом страйкуф, ані чительнь, — ненавідзом прусакуф, а навет поперайом нашом школе людовом«. — На тім тлі рішили вшехполяки висунути кандидатуру Ефиновича »бо тен також нічеґо не жонда, а навет ржадко кеди по руску муві«.

І попирають тую кандидатуру всіми силами, секретарі, люстратори, видзялові і всяка инша голота розліла ся по повіті і верещить: „развни, развни Барвіньского, бо він зрадник, вибирайте Еффиновича, бо то твердий патріот!“

Dziennik polski, Gazeta narodowa, Słowo polskie, »Ґалічанін«, »Русское Слово«, Nowy wiek цькують на всі сторони, »Руский Селянин« написав в ч. 11. з 10. цьвітня 1904, що попи здирають нарід, бо хто хоче оженити ся, мусить рік (!) робити попови за дурно, Демянчук приїздить особисто на збори і аґітациї, підносять ся грізні голоси против Митрополита, народовців безчестять в ріжних брошурах, кацапики увихають ся між народом, тисячі примірників „Русского Слова“ приходять за дурно до громад, тисячами розсилає ся „Руского Селянина“ і ріжні брошури, підбурює ся нарід ріжними способами — а рівночасно піддає ся єму на переміну раз вшехпольску, а раз московску отрую. Над тим всім уносить ся дух Мончаловского, Ценьского, Маркова, Козловского і Дудикевича в особі Демянчука.

Се був би образ стану, в якім находить ся тепер брідский повіт. Нам треба вирвати з коренем ту роботу, безусловно не можемо допустити, щоби Барвіньский тепер упав, а вийшов Еффинович, бо по Еффиновичови прийде безусловно Поляк, або Демянчук. В тім ціла гра вшехпольскої гакати. Відзиваємо ся до всіх народовців в повіті і в краю. Не даймо народу нашого на поталу вашим ворогам, йдім як один муж між нарід зі словом просьвіти і поради, здоровий розум і любов до народної справи побідить, а тоді щезнуть всякі Еффиновичі та їх заушники. Ми є певні, що і сим разом буде вибраний послом п. Барвіньский, ми є певні, що нарід руский відріжнить приятеля від ворога, однак іде о се, щоби п. Барвіньский васуперек Москалям і Вшехполякам вийшов одноголосно; тим способом дати єму досить учинене за ті всі москвофільскі і вшехпольскі напасти на него та нагороду за ціле єго житє, посьвячене всецільно нашій народній руско-українській справі.

Ціоіль.

Японьско-російска війна.

Причини погрому над Ялю.

Те, що ми писали про оборону рік взагалі, як стратеґічної запори, справдило ся вповні над рікою Ялю. Доки не ділила обі армії ріка, Росияни при помочи своїх вивідуючих війск могли держати контакт з Японцями і ґен. Мищенко сповняв сю місию дуже зручно. Але як Японці станули за рікою, то найшли в ній найліпший параван перед оком російских розвідників. Росияни догадували ся, що Японці розділили ся на дві кольони і будуть їх обходити з півночи аж коло Канґе або Чосан, а тимчасом они розставили тілько свої патрулі понад беріг ріки, щоби не допускали російских добровольців-розвідників, а самі сконцентрували ся цілою силою зараз коло Віджу. Росияни не тілько, що не знали навіть в приближеню про японьску чисельну силу, але зовсім не надіяли ся, що они мають з собою артилерию в такій поважній силі і то з тяжкими полевими гарматами. Знать, не дармо Японці чекали майже місяць за рікою. Тота артилерия найбільше причинила ся до знесеня російских позиций і обезсиленя російскої артилериї. Отже рішучою хибою ґен. Зазулича було се, що замість вчас відступити, запустив ся в бій з японьскою перевагою. Але се вийшло не так з єго власної волі, як з настрою цілої російскої армії. Росияни все таки недоцінювали военної сили ворога, довіряючи, що при першій стрічи розібють в прах тих малих, японьских котів. Те вже виявило ся було в битві ґен. Мищенка, в яку запустив ся він був тілько з воєцкої буйности без стратеґічної конечности і стратеґічного успіху. З другої ж сторони Японці самі знають, що з фізичною силою російского вояка они не можуть міряти ся і тому ведуть війну з найбільшою осторогою і підготовленєм. Російский вояк, ба навіть і висша военна управа держить ся єще все утертого висказу колишнього знаменитого стратеґіка Скобелева: »пуля дура, а штик молодец!« (куля дурачка, а баґнет хват!) І тому російский вояк виставляє ся легко на личну небезпечність, не узгляднює достаточно заслони і забезпеченя та радо пориває ся до атаку на баґнети. Се було добре за Скобелева, коли карабін не був так удосконалений і справді »пуля била дура!« але не тепер, де безнастанна пальба може напираючому з баґнетом нанести безконечні страти.

Нові вісти.

Телеґрама Куропаткина до царя з дня 10. мая доносить: Межи Саймаці а Фенванченом при рекоґносцованю не завважано жадного японьского відділу. Дня 8. мая знатна японьска колюмна пішла з Фенванчену до Кайчен. Стация Пулянтієн обсаджена гравичною сторожию, а на лінії до Шанпілї нанесені Японцями шкоди вже направлено. Доконав сего і провадив роботи підполковник Спіридонов. Сей хоробрий вояк підняв ся перевести до Порт-Артура поїзд з амуніциєю, який прибув до Ліяуян вже по виладованю Японців в Пічево. Щоби поїзд не впав в руки Японців, приготовлено все задля висадженя єго у воздух. Се діло, доконане вояками 4. зелізничого баталїону, вінчало ся добрим успіхом. Коло год. 4. пополудни поїзд прибув до стациї Чінкан. В Чінкан перенив поїзд ґенерал Фек і під сильною ескортою доставив до Порт-Артура. Підполковник Спіридонов повернув до Вафантіян. По виладуваню в Пічево посунули ся Японці в однім напрямі до Чінчан; два полки піхоти перейшли в ночи з 9. на 10. мая коло стациї в Сан Чілї. Коло 30 кораблів стоїть на північ від рога Термінаць. — Льондонські дневники доносять про нові страти Росиян на захід від Фенванчену, при чім мав згинути ґен. Зазулич. Ся вість стоїть в суперечности з телеґрамою Сахарова до царя, в якій ґен. Зазулич доносить з д. 10. мая про рухи японьских війск, при чім зазначує, що Китайці помагають Японцям своїми доносами, та остерігають їх перед прибуваючими російскими військами.

Сирітский рай.

Він вислужив своє і пішов до дому. Не йшов, а прямо біг. Три роки не бачив єї. Три довгі роки не чув єї шовкового голосу, три роки не обіймав єї гнучкого стану, три тяжкі роки не не цілував єї солодких уст. А тепер пустили єго, зняли з него важкий карабін, неначе пташці відчинили клітку.

Коли підійшов під єї вікно, вона ще не спала, а шила якесь шматє. Він запукав легенько в шибку. Вона оглянулась. Він запукав вдруге. Вона підійшла до вікна, випустила шитво з рук і блискавкою вибігла з хати.

— Василечку мій, ти?

— Я, Аннусю, я, моя кохана.

Обняли ся і получили ся довгим — довгим поцілунком.

Засьміяла ся злобно своїми сухими листками верба, заскрипіла від подуву осінного вітру незаперта ліска, аж серце у дівчини защеміло.

— Ох, як якось на дворі страшно. Василечку, ти не покинеш мене?

— Що тобі, мила, до голови прийшло? Не з таківских я...

Цілували ся, обіймали ся, аж півні запіяли...

І другої ночи сьміяла ся з них стара верба, і третої...

Ходила Анна, як не та стала. В єї душі вцарив ся рай, усьміхало ся щастє.

— Аж тепер — думала собі — устане ласка, устануть вимівки, устануть проклони. Боже, Ти один лише ласкавий для круглої сироти без батька, без матери.

А сестра й чоловік єї, у яких працювала та жила Анна, дивили ся злим оком на залицяня Василя. І вона сирота, і він без кусника поля, без криші... звалять ся на їх ґрунт, до їх хати... Пів морґа батьківщини, власність Анни, не виживить двоє людий...

Але Анна не слухала.

— Василечку — говорила вона солодко до него — я мала би тебе занехати задля твоєї бідности? Аджеж і я не богата. Ми обоє здорові, до праці здалі, буде нам добре жити в двійку.

Василь усьміхає ся до недалекого щастя.

— Ми обоє — щебетала дівчина — полюбили ся не від нині. Нашу любов оглядали овечки, які ми у купі пасли, нашій любови присьпівували жайворонки, нашу любов росили наші сирітскі слези Тепер, коли з сеї любови виріс могутний дуб, мали би ми розійти ся через те, що обоє нічо не маємо? Ні, ні — ніколи, ніколи.

А він потішав єї, малював перед нею живими красками образ їх будучого житя.

— Зараз по вінчаню візьму ся до хати. Збудую хатину, кубелечко, а ти будеш у ній царювати. Зараз з боку вашої хати прибудую, де тепер верба. На єї пни будемо ґаздувати, будемо раювати. Добре моє серце?

Верба зашелестіла зловіщо, вітер засвистав над їх головами, Анна впала на груди Василеви і впоїла свої розпалені уста в єго уста.

Довго ще шелестіла стара верба, довго ще плакала за своїми зісохлими, конаючими діточками, але з кождим днем чим раз слабше, чим раз тихше, аж вкінци й цілком успокоїла ся. Так укоюють ся і біль чоловіка.

По весілю третого дня вечером стала нарікати сестра, що їм всім в малій хаті трохи за тісно. Сї слова витиснули слези на очи Анни, а Василеву душу неначе обпарили. Він встав, моргнув на свою молоду жінку і обоє вийшли на двір.

— Анно, не довго терпіти мемо, завтра беру ся до хати. Втри свої очи, не плач.

І вона втерла і більше не плакала.

— Ось так буде. Завтра випрошу ся в пана від роботи і піду накупити материялу та згодити майстрів. Що забракне, возичу в жида. Він знає мене, не відмовить. Поки буде материял і поки прийдуть майстри, я ночами буду копати отсей горб під вербою. Не жури ся, веснувати будемо вже в своїй хаті.

Вони обоє тішили ся, успокоювали себе.

І Василь зробив, як бажав. В день робив в дворі, а в ночи при сьвітлі місяця та ще більше при сьвітлі очий своєї жінки, копав твердий горб. Анна вкидала грудки чорної землї в старий, діравий мішок, а Василь виносив єго у лійку на їхнім загоні, за хатою.

Дивувала ся верба сьмілости молодих людий. Стільки років колисала ся спокійно на своїм твердім окопі, на своїм фундаменті, а тут нараз беруть ся єї непокоїти, ба ще може й нарушувати... Такого дочекала ся на старість... Вона задрожала ціла зі зворушеня, а з єї беззубих уст прошумів страшний проклін на голову молодого господаря.

— Буде на нині — сказав Василь, втираючи піт зі свого чола — ось дійшов до вербо-

— ВІД АДМІНІСТРАЦИЇ. При зміні місяця просимо наших Вп. Передплатників о скоре відновлене передплати, зглядно о вирівнане залеглостий та о приєднуване нам нових передплатників.

Новинки.

— **Календар.** В пятницю: руско-кат. Якова Ап. рим.-кат. Серватия. — В суботу: руско-кат. Єремії прор.; рим.-кат. Бонифатия.

— **Загальні збори тов-а взаїмн. обезп. „Дністер“** відбувають ся нині (в четвер) в великій сали »Народного Дому« при участи поверх 100 делеґатів і 80 вірилістів. Переважна частина учасників зборів є з львівского і сумежних повітів, але прибули також делеґати з Буковини, з Коломийщини, Борщівщини і инших подальших окраїн австрийскої Руси. Найслабше заступлені повіти Лемківщини. Делеґатами є майже самі селяни; сьвящеників прибуло на збори кільканайцять; сьвітскої інтеліґенциї переважно зі Львова є 20 і кілька осіб, між ними одна женщина. Рано перед зборами відправила ся Служба Божа в Успеньскій церкві на інтенцию товариства, почім о 10½ год. перед полуднем почали ся збори в „Нар. Домі“. Збори отворив президент Надзираючої ради п. радник Григорий Кузьма короткою промовою, зазначуючи, що минулий 1903. рік був тяжкий для товариства з причини многих і великих пожарів. Однак не був аж так тяжкий, аби треба було нарушати корінні фонди товариства. Дальше згадав, що товариство набуло реальність при ул. Підвалє ч. 7 і приступить до будови власної камениці, що зібрані приняли гучними оплесками. Вкінци п. радник Кузьма покликав на секретаря зборів п. Костя Паньківского а на верифікаторів п. Антона Хойнацкого і о. Івана Рудовича та представив зборам правительственного комісаря п. радника двору Гута. З дневного порядку адв. др. Федак відчитав протокол з попередних загальних зборів, а збори приняли єго до відомости. Дальше адв. др. Федак відчитав звіт тов-а за 1903. рік, яке ми в скороченю подали перед тижнем. Над відчитаним звітом почала ся ширша дискусия, в формі інтерпеляций делеґатів до дирекциї. Перший забрав голос о. Петрицкий з Колоколина, з запитом зверненим до дирекциї, чому не приймає ся до обезпеченя всїх зголошених будинків. На те дир. др. Кулачковский відповів, що мусїв би подрібно наводити причини на кождий случай неприняття зголошеного до обезпеченя, бо бувають ріжні причини сего. Товариство не хотїло б преціњ зрікати ся доходу, однак часом, коли зголосить ся хтось такий, що погорів кілька разів раз по-раз, або виїздить на цїлий рік з дому і лишає хату без дозору, або винаймає єї на корчму, тодї товариство не може приняти єго зголошеня, бо наражує ся на певну страту. Що-до неприняття зголошень з Колоколина др. Кулачковский покликує ся на факт, що майже цїле село обезпечене в „Дністрі“ і наводить тут число домів і число обезпечених будинків. В тій справі заберали голос ще ч. Вас. Петришин з Озерян і Семен Зїнкевич із Снятина. Ч. Стефан Ґіпис з Іспаса на Буковині інтерпелював дирекцию, чому нема градового відділу. Дир. др. Федак відповів, що східна Галичина і Буковина є за малим простором, аби товариство без страти могло вести градовий відділ, і покликав ся на дискусию переведену в тій справі на минулорічних загальних зборах. Вкінци адв. др. Федак наводить тов-о „Фенікс“ яко таке, що приймає обезпеченя від граду, хотяй дотичний господар не обезпечає в нїм своїх будинків від огню. (Товариство »Фенікс« має свою репрезентацию у Львові, ведену Русином, і в Чернівцях). Однак »Фенікс« приймає обезпеченя від градобитя лише тодї, коли зголосить ся що найменше 5 господарів з тої самої місцевости, з огляду на кошти ліквідациї шкоди. — Збори тревають дальше.

— **З Галицкої Каси ощадности у Львові.** Звичайні загальні збори Товариства гал. Каси ощадности у Львові відбудуть ся в суботу дня 14. с. м. о 10. год. перед полуднем в салї засїдань дирекциї гал. Каси ощадности. На дневнім порядку: Звіт із замкненя рахунків за 1903 рік. (Референт п. Евген Пєрожьньский). — (Збори запоміджені на минулу суботу не відбули ся з причини недостаточного комплету вимаганого статутом. — *Ред.*)

— **З „Народної лїчницї“ у Львові.** Загальні збори членів товариства гуманїтарного »Народна лїчниця у Львові« відбудуть ся дня 26. н. ст. мая с. р. о 6. год. вечером в духовнім семинарі, музей ч. 8 при ул. Коперника ч. 36. Потрібний комплет 30 членів. За Раду тов-а „Народна лїчниця“: *о. І. Рудович*, секретар.

— **З Тов-а руских ремісників „Зоря“ у Львові** присилають нам отсю оповістку до оголошеня: Після ухвали загальних зборів, котрі відбули ся дня 23. марця 1904. установлено на дальше при товаристві »Комісию промислово-інформацийну«, до котрої війшли пп.: Евген Спожарский, властитель робітнї інтролїґаторскої і склепу церковних річий, яко голова, Василь Ґресяк, властитель робітнї кравецької, яко заступник голови і касиєр, Василь Чума, яко секретар і Денис Сембратович яко референт. Задачею сеї комісиї, як цопередно, подавати всякі поясненя в справі промислу на запитаня, які від суспільности до Товариства вплинуть. Просимо отже відноситись під адресою: »Комісия промислово-інформацийна« в Тов-і рус. ремісників »Зоря«, ул. Краківска ч. 17.

— **Лисенковий ювилей в Чернівцях.** Про концерт, устроєний в Чернівцях в недїлю, пише »Буковина«: На людовім концертї зібрали ся для поклону Лисенковій музї головно селяньство і міщани, на концертї »Бояна« інтеліґенция, недїльний же концерт став сьвятом шкільної молодїжи, якій певно сї хвилї великого духового підему останутъ на довго в тямцї а зерно любови до рідної піснї і слово засїяне тепер у їхних серцях доспів колись обильним колосом на народній ниві. Явило ся також не мало головно замісцевої публики, за те тодї було добачити на сали богато родин таки з черновецкої інтеліґенциї. Остентацийні вибухи витаня славного композитора не вгавали й тепер, й тепер засипали сьпівачки свого великого Диріґента весельчаним дощем ніжнобарвних цьвітів, він знов із свого боку дякував проф. Колєрови за труд положений около хору. Про виконанє поодиноких точок не будемо писати, бож проґрама була така сама що й на першім концертї. Зайшла тілько зміна що-до обсади тенорової партиї, яку виконав п. М. Грушкевич. При сїй нагодї годї не висловити єму в повні заслуженого признаня за труд, який положив около довершеня цїлого концерту, ведучи через весь час провід нашого »Бояна« в заступстві хорого голови. Точранове сольо п-ни Підляшецкої було так гарно виконане, що на невмовкаюче бажане публики мусїла відсьпівати ще одну Лисенкову піснь. Про голос чолїстки і про технїчну сторону виконаня сього соля не станемо широко розводити ся скажемо тілько, що п-на Підляшецка радше лїпше вивязала ся із своєї задачі на сїм концертї чим підчас попереднього концерту і робила враженє сьпівачки, яка вже набула консерваторске образованє, тож із щирої душі радимо їй образувати свій голос, який віщує їй прямо сьвітлу будучність. — Та самим вінцем концерту була безперечно хвиля, коли на умильні просьби засїв до фортепяну сам Ювилят, а з під єго майстерских рук полили ся тони безмежної жури із народної піснї »Ах я нещасний«. Враженє єго продукциї було прямо величаве. Субтельна тонкість, маркованє найдрібнїйшого нюансу, влитє у продукцию всеї своєї душі отсе цїхи Лисенкової гри. Так грати, так управляти хором, як Лисенко, може лиш муж ґеніяльний. Тож і не диво що весь український народ сьпіває і Єму тепер гимн:

Будеш батьку панувати
Поки живуть люди
Поки з неба сонце сяє
Тебе не забудуть.

М. Лисенко виїхав із Черновець в недїлю вечером через Новоселицю, величаво пращаний старшою громадою й молодїжию. Подрібнїйший опис сего прощаня а також Лисенкової гостини в акад. тов. »Січ«, яка мала місце в суботу вечером, подамо.

— **„Сокіл“ в Угнові** равского повіта, заснований на пожарних статутах філїяльних львівского »Сокола«, уконституовав ся дня 1. мая с. р. на І. загальних зборах в сей спосіб: Голова: дг. Михайло Лїськевич; начальник стягу дг. Іван Недїльский; містоначальник, дг. Григорий Онишкевич; видїлові: дг. Віктор Скрипчук, Іван Гумовский і Іван Рудасевич; заступниками видїлових Іван Ґумовский і Іван Пиріжок; в склад комісиї ревізийної війшов дг. Юлїян Пуза. Членів вписало ся поверх 60. Збори відбули ся в хатї уряду громадского при численній участи міщан. Збори відкрив короткою промовою дг. Лїськевич і вів збори яко предсїдатель за згодою всїх присутних. Делеґат львівского »Сокола« др. Н. Сіяк пояснив статут і цїль новозаснованого товариства, вказуючи за примір вже єствуючі »Соколи«. Хор відсьпівав гимн сокільский під управою д-га директора бурси, а потім приступлено до вибору старшини. По виборі дг. предсїдатель роздав між членів кілька книжочок, які »Сокіл« у Львові роздає даром новим »Соколам«. Сокіл в Угнові має дуже гарні вигляди на будуче, бо не стріне ся з більщими перепонами. Сторожи огневі в Угнові якби не було, а мундури і збруя пожарна лежать даром. Численні і часті огнї, які навідували Угнів, правильно що кілька місяцїв, умучили майже людий. Доперва коли вибухли протижидівскі розрухи, устали огнї, немовби се мало якусь звязь. Кружляли чутки, що огнї походили з руки палїя, а один раз повстав огонь від обійстя міщанина, котрий держав у себе вихрестку. Нїяке товариство обезпечень не хоче навіть за високою премією приймати обезпечень з Угнова, бо кожде стратило. В таких обставинах має розвивати ся »Сокіл«. Задача єго дуже велика, щоби людям привернути супокій і довірє. Вправдї часть відбудована на око нинї лучше представляє ся, як частина, що устала ненарушена огнем, однак кілько то сумо і заводів під тими свіжими і новими дахами, лишило ся в наслїдок огнїв? Ну-мо! до працї, Соколята сизі! бо ви є надія і потїха ваших родин і співгорожан! — Вечером того дня відбули ся вечерницї в пожарни на дохід будови дому читальнї »Просьвіти«. Кілька точок проґрами виповнила дуже удачно музика з Махнова і місцевий хор. Підчас цїлих вечерниць бомбардували місцеві »вархоли« камінем пожарню, так що місцями слова майже не було чути.

— **З Дрогобича.** Товариство »Руске Касино в Дрогобичи« уряджує в недїлю дня 15. с. м. вечерницї в честь Т. Шевченка в міскій сали. Початок точно о 8. год. вечером. Весь дохід призначений на добродїйні цїли.

— **„Дністер“ а львівска міска рада.** На вчерашнім засїданю міскої ради відбула ся дальша дискусия в справі відступленя »Дністрови« площі перед домом при ул. Підвалє ч. 7. Референт ради. Равский предложив радї пляни тої части міста, почім промовляли численні бесїдники. Внесеня III. секциї, аби відпродати »Дністрови« цїлу згадану площу за 27.000 К, боронили радні Павлишак, Макович і Цюхціньский а за внесенєм II секциї, аби відступити з тої площі тілько ґрунту, кілько відотне ся на реґуляцию Рускої улицї, промовляла цїла фаланґа радних, які зробили з тої справи полїтичну »гецу«. При голосованю принято внесенє II секциї 26 голосами проти 21.

— **В справі мнимих розрухів на Гуцульщинї** рускі посли внесли онодї в державній радї інтерпеляцию, а крім того була депутация у мінїстра президента д-ра Кербера і мінїстра краєвої оборони Вельзерсгаймба, яка представила їм сплетнї польских шовінїстичних ґазет про мнимий бунт Гуцулів та зазначила поведенє властий супроти Гуцулів.

— **Справа підполковника-авдитора Гекайла.** Спроваджений з Америки підполковник-авдитор Гекайло находить ся все ще в військовій слїдчій вязници в Відни, враз з увязненими на основі єго зізнань майорами Венцковским зі Станиславова і капітаном Ахтом зі Львова. Слїдство щодо єго справи веде ся все в найглубшій тайнї, так, що навіть доси невідомим є, коли оно скінчить ся і прийде до судової розправи. Крізь мури вязницї і суду перебивають ся дуже скупі вістки — як зазначує одна з часописий — і з них можна хиба вносити, що так майор Венцковский як і капітан Ахт є в тій справі цїлком невинні, і доси, крім зізнань самого Гекайла, не обтяжає їх нїчо иншого. Мимо сего задержано на дальше сих офіцирів в вязници, а військовий авдиторият веде дальше слїдство з надзвичайною точностию і при приміненю незвичайних, прямо доси ще нїколи не уживаних средств осторожности. Іменно прибув до Львова перед кількома днями з Відня в цїли веденя дальшого слїдства майор-авдитор Габерніц з офіциром протоколянтом і нарєком до надзору присланим полковником. Привезли они враз з собою велику скриню повну актів, що відносять ся як-раз до сеї справи і зложили єї в однім зі саль суду краєвої оборони при Курковій улици. Скриню сю

вого коріня, треба єго завтра прорубати сокирою. Сегодня вже пізно і я змучений.

— То перестань Василечку, докінчиш завтра. Ходи вже в хату, бо щось морозить.

— Ще отсю груду мушу винести. Тут не може ночувати.

Обоє виповнили мішок до краю.

— Ей, Василю, се за богато нараз, подвигнеш ся.

— А я дітвак? Буду два рази бігати по жменю глини?

Вона завдала єму на плечі і підтримувала мішок рукою.

— Пусти, що робиш?!

Закотив ся Василь під тягаром, але закусив зуби і поніс.

А верба видала з себе якийсь дивний, дивний звук, неначе зареготала ся стара баба.

Анна побігла до Василя, а він лежав вже побіч мішка на земли і глухо стогнав.

Заплакала бідна Анна. І сліз своїх не втирала вже ні другого дня ні третого...

Найбільше сліз проляла таки при прощі...

Говорив єї молодий пан-отець, говорив і сам плакав, а за ним гудів весь народ...

Недовго прожила в раю, в щастю, недовго гостювала в Бога, недовго молодичила, бо ось вже прийшло ся так скоро купати ся в кровавих слезах, тиснути в своїм сирітскім серци невисказаний біль за своїм милим Василем, за своїм утраченим раєм. . . . .

Яр. Юлєв.

отвирають лиш в присутности всїх трех згаданих офіцирів з Відня, а так в день як і в ночи, стоїть безупинно на сторожи сеї скринки жовнїр краєвої оборони. В кождім разї процес Гекайла є одним із найбільших процесів, які лише коли відбували ся в австрийских військових судах.

— **Дрібні вісти.** Посадником м. Бродів вибрано п. М. Куляка, єго заступником д-ра Стан. Ріттля а асесорами вибрано пп. М. Ляндава, Фел. Веста і Ж. Лїфшица. — Посадником м. Бібрки вибрано д-ра Ґабришевского. — В Берлинї застрайкували всї пекарскі челядники і робітники.

— **З перемиской епархії.** Канонїчну інституцию на парохію Михалевичі дек. комарняньского одержав о. Григорий Каровець. — Крилошаньскі відзнаки одержав о. Теофиль Гарасовский, парох в Коровици і о. Кирило Пасїчиньский, парох в Мокрянах малих. — Увільнене від іспиту конкурсового одержав о. Григорий Клиш, парох в Малнівскій Воли. — Містодеканом порохницким іменований о. Альбин Федорович парох в Бахові. — Завідательства одержали оо.: Онуфрий Бурдяк Ч. св. В. В. в Жовкві, Михайло Лукавский Ч. св. В. В. в Дрогобичи, Володимир Саноцкий в Улючи, Іван Ганасевич в Волчи долїшній. — Сотрудництва одержали оо.: Мих. Дуркот в Куневі коло Волї дол. і Павло Гаранджа в Зубкові. — Відпустку для поратованя здоровля одержали оо.: Стефан Хиляк на 8 тижнїв, Ілия Каламунецкий і Теодор Карпяк на 6 тижнїв.

Позички (облїґациї) на будову дому „Сокола“ у Львові по 10 К можна набувати у п. Івана Бачиньского, касиєра „Днїстра“ у Львові Ринок 10.

Телеґрами

з дня 12. мая.

Будапешт. Всї сторонництва згодили ся на поставлене в соймі однозвучного внесеня на заяву подяки монархови за великодушний дозвіл на спроваджене до Угорщини тїла Ракочого. Внесене поставить в соймі сам президент палати.

Прага. Молодочечкий клюб оголосив комунїкат, в якім дякує славяньским клюбам за поміч в обструкциї, звалює вину за нинїшний стан на правительство і заявляє, що Чехи погодять ся з Нїмцями, єсли сповнять ся жадані ними постуляти ческого народа.

Будапешт. Угорский сойм вибрав вчера делеґатів.

Льондон. Standard доносить, що муриньске племя Дамари пристало до Герерів, воюючих з Нїмцями.

Надіслане.

Др. Мирон Вахнянин

лїкар клїнїки львівского унїверс., б. лїкар клїнїки проф. Ляйдена в Берлинї

ординує у внутрішних недугах від 3—5 попол.

ул. Академічна ч. 26. (мезанїн).

ФІЗИКАЛЬНО-ДИЄТЕТИЧНА

ЛЇЧНИЦЯ

Д-ра А. Тарнавского

в Косові, ст. зел. Заболотів (за Коломиєю)

отворена від 1. мая до кінця жовтня.

96 (-215)

Читайте! Читайте!

Повне видане Творів ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

коштує лише 2 корони!

Товариство „Просьвіти“ бажаючи, щоби в кождій руській хатї находили ся Твори Тараса Шевченка, видано сими днями найдешевший збірник сих творів п. з. **„ПОЕЗИЇ Т. ШЕВЧЕНКА“**. Книжка, оправлена в полотно з золоченими витисками, може бути найгарнїйшою окрасою руських хат. Папір велїновий, формат на взір европейських клясиків, сторін 698.

При замовленю 10 прим. даємо 10% опусту. Висилає ся тілько за надісланєм **2 кор. 30 сот.** на адресу: **КАНЦЕЛЯРИЯ »ПРОСЬВІТИ« у ЛЬВОВІ** (Ринок ч. 10.).

Оголошене.

Комітет парохіяльний в Дроговижи, жидачівского повіта, подає до відомости, що дня 31. мая сего року о 1. год. пополудни відбуде ся лїцитация на побудоване нового мурованого дому для пароха на приходстві в Дроговижи. Пляни і кошторис можна переглянути в Урядї парох. Зголошеня письменні приймають ся. — Дроговиже 10. мая 1904. — *Александер Юрик*, парох.

95 (3—3)

В книгарни Товариства ім. Шевченка і в книгарни Ставропигійскій можна дістати отсї працї видані проф. д-ром Ів. Копачом:

Будучність ґімназий. Цїна 1 К.

Партийна полїтика і морал. Ц. 50 с.

Родинне житє (під розвагу руским »соколикам і паннам«). Ц. 50 с.

Социялїзм, етика і полїтика (під розвагу »старшим і молодшим«). Ц. 50 с.

Три перші працї зладжені на основі творів професора берлиньского унїверситету д-ра Фрідріха Паульзена.

Контора виміни

ц. к. упр. гал. акц.

Банку Гіпотечного

купує і продає всякі

папери цїнні

і МОНЕТИ

по найдешевшім курсї деннім, не числячи нїякої провізиї.

Лїнія Кунарда. З Триєсту до Америки

відходять **найлїпші і найбезпечнїйші пароходи**

14. мая 1904 »Панонїя«

28. мая 1904 »Ультонїя«.

Уповажнене через ц. к. Правительство

Заступство Кунарда для Галичини

93 (3—5) **Львів, ул. Браєрівска 6.**

Розклад поїздів зелїзничих обовязуючий від 1-го мая 1904.

(Приїзд і відїзд поданий після середно-европейского часу).

о год.	Приходять до Львова (головний дворець)	о год.	Відходять зі Львова (головний дворець)
6·00	з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Хирова	6·22	до Іцкан, Яс, Букарешту, Жидачева, Потутор, Керезмезе, Чорткова (від 1/7—31/8), Сучави
6·10	з Іцкан, Чорткова, Калуша, Делятина (чер. Коломию 1/6—30/9 вкл. в нед. і сьвята), Керезмезе (1/5—30/9 вкл.)	6·30	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Гусятина, Чорткова
6·46	з Рави рускої, Сокаля	6·45	до Лавочного, Пешту, Дрогобича, Борислава
7·40	з Підволочиск, Одеси, Київа Бродів	8·50	до Яворова
7·45	з Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша	**8·25**	**посп.** до Кракова, Відня, Берлина, Праги, Любачева Самбора, Закопаного
8·00	з Самбора, Хирова		
8·10	з Станиславова, Жидачева, Потутор	8·35	до Кракова, Відня, Праги, Ясла, Осьвенцїма
8·20	з Яворова	9·10	до Лавочного, Хирова, Калуша, Ходорова
8·55	з Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Закопаного через Краків, Мезеляборча, Пешту	9·25	до Самбора, Хирова
		9·30	до Белзця, Сокаля, Любачева
10·02	з Стрия, Борислава	10·35	до Тернополя, Потутор
10·20	з Ряшева, Любачева	10·45	до Черновець, Делятина, Заліщик Новоселицї
11·25	з Коломиї, Жидачева, Потутор, Керезмезе	**1·55**	**посп.** до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Чорткова, Заліщик, Гусятина
1·10	з Лавочного, Калуша, Хирова, Борислава		
1·30	**посп.** з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Н. Санча, Риманова, Івонича, Сянока, Хирова	**2·45**	**посп.** Іцкан, Яс, Букарешту, Потутор, Калуша, Жидачева, Чорткова, Вижницї, Керезмезе
1·40	**посп.** з Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик, Кіцманя, Новоселицї (через Жучку, Вижницї	**2·55**	**посп.** до Кракова, Відня, Берлина, Праги, Закопаного
2·30	**посп.** з Підволочиск Одеси, Київа, Бродів, Грималова, Гусятина, Копичинець, Козови	3·05	до Стрия, Хирова, Борислава, Тухлї від 15/6—30/9 вкл.), Сколього (1/5—30/9 вкл.), Ходорова, Калуша
4·35	з Стрия, Хирова, Тухлї (15/6—30/9), Сколього (1/5—30/9)	3·30	до Ряшева, Любачева, Хирова.
4·45	з Яворова	3·40	до Самбора, Хирова
5·30	з Підволочиск Київа, Одеси, Бродів, Грималова, Потутор, Заліщик, Гусятина, Івання пустого, Скали, Копичинцїв	5·48	до Яворова
		5·55	до Коломиї. Жидачева
5·40	з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Осьвенцїма	6·20	до Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Карльсбаду, Хирова, Пешту, Н. Санча,
5·50	з Іцкан, Жидачова, Новоселицї і Сучави	6·40	до Лавочного, Пешту, Хирова Борислава, Калуша
6·00	з Белзця, Сокаля, Любачева, Рави рускої	7·05	до Рави рускої, Сокаля
8·40	**посп.** з Кракова, Відня, Берлина і Праги; Івонича	8·00	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів
9·10	з Іцкан (Букарешту, Чорткова, Потутор, (Жидачева 1/5—30/9) Гусятина, Керезмезе, Калуша,	10·05	до Перемишля (1/5—30/9 вкл.), Хирова, Н. Загіря
		10·42	до Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина, Сучави
9·50	з Кракова, Відня, Берлина, Вроцлава, Варшави, Праги, Осьвенцїма, Хирова	10·55	до Кракова Відня, Вроцлава, Праги
		11·00	до Підволочиск, Бродів, Копичинець, Грималова, Івання пуст., Скали, Гусятина, Потутор
10·00	з Самбора, Хирова, Сянока, Ясла		
10·20	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Скали, Івання пустого, Гусятина	11·05	до Стрия
		12·45	**посп.** до Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Закопаного, Н. Санча
10·40	з Лавочного, Пешту, Хирова, Калуша, Борислава,	**2·51**	**посп.** до Іцкан, Яс, Букарешту, Чорткова, Керезмезе (від 1/5—30/9), Сучави, Кіцманя
12·20	**посп.** з Іцкан Яс, Царгорода, Жидачева, Заліщик		
2·31	**посп.** з Кракова, Берлина, Варшави, Відня, Праги	4·10	до Кракова, Відня, Вроцлава, Берлина, Праги, Пешту, Самбора, Сянока, Осьвенцїма
3·25	з Тернополя, Бірок великих, Грималова		
	на дворець „Підзамче“		**з двірця „Підзамче“**
7·20	з Підволочиск, Одеси, Київа і Бродів	6·43	до Підволочиск, Бродів, Київа, Одеси, Копичинець, Гусятина, Чорткова
2·15	**посп.** з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Грималова, Гусятина, Копичинець, Чорткова		
5·03	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Потутор, Івання пустого, Скали, Гусятина, Бродів, Грималова	10·52	до Тернополя, Потутор
		2·09	**посп.** Підволочиск, Бродів, Київа, Одеси, Копичинець, Гусятина, Грималова, Скали, Івання пуст.
10·02	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Івання пустого. Скали, Гусятина	9·21	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів
3·04	з Тернополя, Бірок великих, Грималова	11·24	до Підволочиск, Бродів, Копичинець, Заліщик, Івання пустого, Скали, Гусятина, Грималова.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

Приходять на головний дворець:

з Брухович 6·46, 8·05 рано, 12·39, 3·00 і 4·30 пополудни, 6·00, 8·04 і 9·12 вечером, (від 8/5 до 11/9 вкл.)

з Янова 8·20 рано, 1·16, 4·45 попол., 9·25 вечером, (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

зі Щирця 9·35 вечер. (1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

з Любіня вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять з головного двірця:

до Брухович 7·10 рано, 9·30 і 11·45 передполудн., 1.05, 3·35 і 5·05 попол., 7·05 і 8·17 веч. (від 8/5 до 11/9 вкл.)

до Жовкви 11·10 вечером (що недїлї).

до Янова 6·50 рано, 9·15 передпол., (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 попол. (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята), 3·18 попол (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 пополудни.

до Щирця 1·45 попол (від 1/6 до 11/9 вкл в недїлї і сьвята).

до Любіня вел. 2·15 попол. (15/5 до 11/9 вкл. в нед. і сьвят.)

ЗАМІТКА: Час середно европейский ріжнить ся від часу львівского о 36 мінут. а іменно 12 год. часу середно-европейского = 12. год. 36 мін. часу львівского. — Нічні години від 6. вечер до 5·59 рано обведено рамками. — В містї продає білети звичайні аґенция часописий Й. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана 9, від 7. рано до 8. вечером. — Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5.) уділяє пояснень в справах зелїзничих, продає білети всякого рода і розклади їзди, в годинах урядових від 8 рано до 3. пополудни, а в недїлї і сьвята від 9. рано до 12 в полудне.

Видає і відповідає за редакцию **Лев Лопатиньский**.

З друкарнї В. А. Шийковского.